

29 september 2010 : een nieuw startpunt voor de Europese mobilisatie

De Europese Linkse Partij sluit zich actief aan bij de Europese actiedag en bij de betoging van 29 september 2010 waarvoor het Europees Vakverbond het initiatief nam. Deze actiedag beantwoordt aan de noodzaak om samen nee te zeggen aan de strenge bezuinigingsmaatregelen die de EU, de regeringen en het IMF willen opleggen aan de werknemers, aan de bevolkingen.

De oorzaak van de crisis moet niet worden gezocht bij het ene of het andere « verkwistende » land, waarvan de kredietwaardigheid door privé ratingbureaus verlaagd werd – ook al moet er gewezen worden op de verantwoordelijkheid van de regeringen die aanvaardden om hun economie aan financiële belangen over te leveren.

Het is meer fundamenteel de crisis van het geglobaliseerde en gefinancierde kapitalisme. Europa wordt behoorlijk door elkaar geschud. De aard zelf van de opbouw van Europa blijkt, onder de auspiciën van de vrije niet vervalste concurrentie en van de liberale dogma's die sinds 1992 in het Verdrag van Maastricht staan en in 2007 nog eens versterkt werden via het Verdrag van Lissabon, een sterke crisisfactor te zijn. In plaats van de beloofde harmonisering worden tegenstellingen benadrukt, kwamen sommige regio's in de EU in een daadwerkelijke neerwaartse spiraal terecht.

Een soberheidskuur kan onmogelijk een oplossing betekenen voor de problemen die zich stellen, dit zou de macht van de financiële markten nog vergroten, vergeten we niet dat dit de oorzaak van de crisis is. Een soberheidskuur kan integendeel alleen maar tot recessie leiden, tot een verslechtering van de werkgelegenheidssituatie, waarbij de gezinnen en de Staten het nog moeilijker zullen hebben. Een aantal Europese regeringen nemen hun toevlucht tot steeds meer autoritaire en verontrustende methodes om bepaalde keuzes erdoor te krijgen, keuzes waartegen steeds maar meer weerstand groeit. De democratie wordt onder voogdij gesteld.

In veel landen wordt de confrontatie rond sociale en democratische eisen scherper, ook op Europees niveau is dit voelbaar. Elke strijd, elke positieve stap vooruit is voor iedereen een waardevolle bijdrage. Tegen de crisis ageren betekent ook de inhoud en de methodes van de opbouw van Europa veranderen.

Er is een uitweg uit de crisis van de overheidsinkomsten.

We krijgen het steeds weer te horen, de Staatskas is leeg, er is zijn strenge bezuinigingsmaatregelen nodig, recessie is onvermijdelijk. De - reële - crisis van de overheidsfinanciën is eerst een vooral een crisis van de overheidsinkomsten. De regeringen en de EU moeten breken met de logica die neerkomt op "de schuld voor de Staten, de broeksriem voor de volkeren, de winsten voor de geldwereld".

Alleen een tegenovergestelde logica kan oplossingen bieden. Er moeten nieuwe middelen vrijgemaakt worden, wat een totaal andere verdeling van de rijkdommen vraagt. De sociale en de overheidskas groeit aan wanneer de werkloosheid afneemt, de lonen hoger zijn, en ook de inkomens van de grote aandeelhouders en de grootfinanciers aangesproken worden, wanneer de fiscaliteit gebaseerd is op sociale rechtvaardigheid.

Het economisch beleid moet uitgaan van het gemeenschappelijk belang en niet van "de markt". Er moet niet naar een financieel herstel gestreefd worden, wel naar een herstel van de openbare diensten die aan de noden van de hele bevolking beantwoorden, naar het herstel van openbare en privé activiteiten die nuttig zijn evenals van kwaliteitsvolle werkgelegenheid, waarbij bestaansonzekerheid, die de werkwereld en de maatschappij ondermijnt, teruggedrongen wordt.

De ECB moet de Staten leningen tegen lage intrestvoet kunnen verstrekken, zodat de Staten zich kunnen bevrijden van de druk van de financiële markten.

Een financiële transactietaks is een stap in de goede richting. Verder moet ook de financiële en de banksector hervormd worden, zodat de activiteiten van deze sector de ontwikkeling van mens en milieu ten goede komen. De besteding van overheidsmiddelen moet gebeuren aan de hand van transparante en democratische criteria, waarbij de burgermaatschappij en de overheid meer macht krijgen.

Wij willen een Europa dat opgebouwd is op democratie en solidariteit

We staan op een keerpunt in de confrontatie tussen de klassen in Europa. Het kapitaal verandert niet : alle kapitaalsvertegenwoordigers vormen front tegen de volkeren. De gewelddadigheid van de gebruikte middelen bewijst hoe vastbesloten ze zijn. De regeringen die zich in diezelfde logica inschrijven, luisteren niet meer naar hun bevolking en bouwen de sociale en democratische rechten af.

Hiertegenover moeten wij een politieke en sociale dynamiek opbouwen, een Europees solidair front dat alternatieven biedt die een antwoord inhouden op de noden van mens en milieu. Bij die confrontatie de solidariteit versterken, betekent strijd leveren in elke stad, in elk bedrijf, elke instelling, elk land. Elke slag die we dergelijke logica toebrengen, komt iedereen ten goede. Ook in Europa moeten we allemaal samen strijd voeren tegen een bezuinigingslogica die zowat overal woedt. Onze gemeenschappelijke actie op Europees niveau zal niet alleen de weerstand aanmoedigen en versterken, maar ook het zoeken naar een Europese alternatieve strategie.

De Europese Linkse Partij wil mee dergelijk front helpen opbouwen. Wij moeten opnieuw een sociaal model en een daadwerkelijke democratie opbouwen in Europa, op die manier kunnen we samen overgaan naar een nieuw ontwikkelingsmodel.

PARTIJEN AANGELOTEN OF WAARNEMER BIJ EUROPEES LINKS :

Kommunistische Partei Osterreichs (Oostenrijk), Беларуская партыя левых "Справядлівы свет" (Belarus), Parti Communiste (Wallonie-Bruxelles, België), Kommunistische Partij (Vlaanderen, België), Strana demokratickeho socialismu (Tsjechische Republiek), Enhedslisten - De Rød-Grønne (Denemarken), Eestimaa hendatud Vasakpartei (Estland), Suomen kommunistinen puolue (Finland), Vasemisto (Finland), Parti communiste français (Frankrijk), Parti de Gauche (Frankrijk), Die Linke (Duitsland), SYNASPISMOS (Griekenland), Magyarországi Munkáspárt 2006 (Hongarije), Partito della Rifondazione Comunista (Italië), Dei Lenk (Luxemburg), Partidul Comunistilor din Republica Moldova (Moldavië), Bloco de Esquerda (Portugal), Partidul Alianta Socialista (Roemenië), Rifondazione Comunista Sammarinese (San Marino), Izquierda Unida (Spanje), Esquerra unida i alternativa (Catalonië, Spanje), Partido Comunista de Espana (Spanje), Parti suisse du travail (Zwitserland), Özgürlük ve Dayanışma Partisi (Turkije), Une Autre Gauche (België), AKEL (Cyprus), Yeni Kıbrıs Partisi (Cyprus), Komunistická strana Čech a Moravy (Tsjechische Republiek), Deutsche Kommunistische Partei (Duitsland), AKOΑ (Griekenland), Partito dei Comunisti Italiani (Italië), Sinistra Europea (Italië), Młodzi Socjaliści (Polen), Komunistická strana Slovenska (Slowakije).

